

dar sem bil jaz doma. Tako si je dobro zapomnila, kdo je njen zaščitnik. Prve dni je hodila za menoj kot psiček. Če sem šel v gozd ali na polje — gotovo je šla tudi ona za menoj.

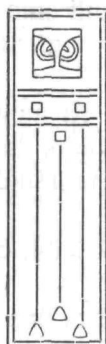
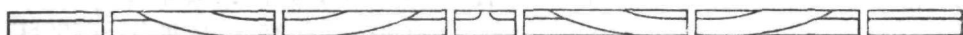
Dolgo let je služila Tigra naši hiši. Na stara leta jo je pa prijela čudna muha. Ko je jeseni dozorel žir, in so se polhi odebeleli, jo je pobrala v bukov gozd. Cela dva meseca je ni bilo. Tako-le na zimo se je pa vrnila tako lepo rejena, da se ji je delal celo podbradek. Seveda je bila tudi leto za letom zaradi tega bolj plašna. Edino meni se je še brez skrbi približala.

Neko jesen sem bil primoran ostati doma na kmetih. Bil je že čas, ko je imela Tigra navado oditi na jesensko gostijo v gozd. A to leto ni šla.

»Zaradi tebe ne gre«, mi je rekla nekoč mati. Pozno na jesen sem odšel jaz v mesto. Nekaj dni na to je pa tudi Tigra izginila v gozd.

Od takrat je pa ni bilo več nazaj. Končala jo je gotovo sovražna žival, ali je pa poginila zaradi starosti.

Škoda je bilo res te naše Tigre.

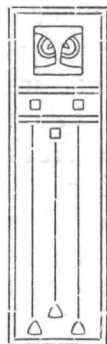

Sirota na očetovem grobu.

Vseh mrtvih dan! . . . Na grob očetov
sirota jaz hitim,
po njem, ki me je žarno ljubil,
v bridkosti se topim. . .

Ah, oče moj, sedaj si srečen
visoko vrh zvezdá,
da kmalu, kmalu k tebi pridem,
izprosi tam Boga! . . .

Janko Leban.

Raste majhno drevo.

*Raste majhno, vitko drevo,
raste na zeleni gori.*

*Prvi ga pozdravlja žarek,
koplje se še v pozni zori.*

*Ali veter silni piše,
da drhtijo tanke veje,
listje trga redko, blede —
bučni sever pač ne greje.*

*Solnca, vetra ima mnogo,
preveč divje je prostosti —
in bojim se, da pogine
v svoji mladostni slabosti.*

Jan.

